

Reisverslag van Ank en Ad Waijers van Stichting Elimu Mount Elgon naar

Kenia in de maand september 2008.

Jambo 1 Op weg naar de nieuwe scholen

van 29 augustus tot 6 september 2008

Maandagochtend 1 september het is 8.10 uur. Wij zijn op de farm, stralend weer na enkele dagen met veel regen. Het is regenseizoen, we zullen dus wel een paar keer doornat worden. De natuur is in deze tijd van het jaar overweldigend, alles staat in bloei.

Op Schiphol was het erg druk, na ruim een uur aanschuiven mochten we door de douane. We hadden overgewicht, natuurlijk als we hier naartoe gaan nemen we zoveel mogelijk mee. De vraag is altijd hoe we zonder bij te betalen alles erdoor krijgen. Ank deed de incheck en 8 kg teveel is 8 kg teveel.

Ons doel van de reis maakte bij de dame van de balie de gewenste gevoelens los en we mochten door. 4 koffers, rolstoel, twee laptops, twee volle rugzakken. Het Elimu bestuur is op stap!

'Een rolstoel', zult u zich afvragen. Neen, wij mankeren gelukkig nog niets, maar Ank neemt steeds een rolstoel mee voor hier. Deze gaat naar het Kiminini Hospital, dat luchtvervoer kost niets en iedereen is zeer behulpzaam. Tja een gehandicapte moet je toch goed verzorgen! Bij aankomst missen we een koffer, zeker die van die 8 kg overgewicht. Hebben ze ons toch nog een poets gebakken. En.....al mijn kleren zaten in die koffer.

kleren kopen in Nairobi

De president landt zodadelijk, dus er is veel politie op de been, vertelde de taxidriver. Leuk, maken we dat ook een keer mee. Dikdoenerige uniformen lopen rond, een koor van meisjes in klederdracht, enkele mannen met hoofdtooiën en een ontvangstcomité staat klaar. Zouden wij dit met onze Jan-Peter ook iedere keer doen bij terugkeer in het vaderland?. Enfin, het is wel een kleurig gezicht. De rode lopers is zelfs uitgerold. Wij vertrekken als de president op het punt staat te landen, dus de heer Kibaki niet gezien.

Wij zijn op weg naar Eldoret, 45 minuten vliegen in noordwestelijke richting, met een prachtig uitzicht over de heuvels en dalen van Kenia, 10 minuten wachten en dan 15 min. door naar Kitale. Een landingstrip van een paar honderd meter tussen de maïsvelden en de koeien. Welcome to Kitale Airport, dank je wel. Alfred, de driver wacht ons op, het is 17.30 uur. Nog 45 km tot de Farm.

Het werd een 1,5 uur durende rit, terwijl die anders hooguit 1 uur duurt. Door Kitale met al de stalletjes langs de weg, door de vele regen staan ze in en tussen de modderpoelen en waterstromen. Wat een bende is dat. De verharde weg is slecht, sinds ons laatste bezoek in 2006 is er niets aan gedaan. Hele stukken asfalt ontbreken, we rijden langzaam over de best berijdbare delen. Alfred zegt dat hij de binnenweg, dat is dus een zandpad over circa 20 km neemt, de weg over Endebess, ook een zandpad, is zeer moeilijk berijdbaar en soms onmogelijk. Nou de binnenweg is een echte bumpyroad. Waar je soms een bijzondere ontmoeting hebt.

We storen een blauwe reiger

Ik zit achterin en zie de kuilen niet die het scherp remmen en sturen nodig maken. Al onze organen zijn weer een keer goed door elkaar geschud. Op het vallen van de avond zien we de kassen van de bloemenfarm in de verte. Om 19.00 uur zijn we op de farm, de spaarzame

verlichting doet ons verlangen naar de volgende dag, dan kunnen we zien wat er allemaal is gebouwd en veranderd.
Good to be back.

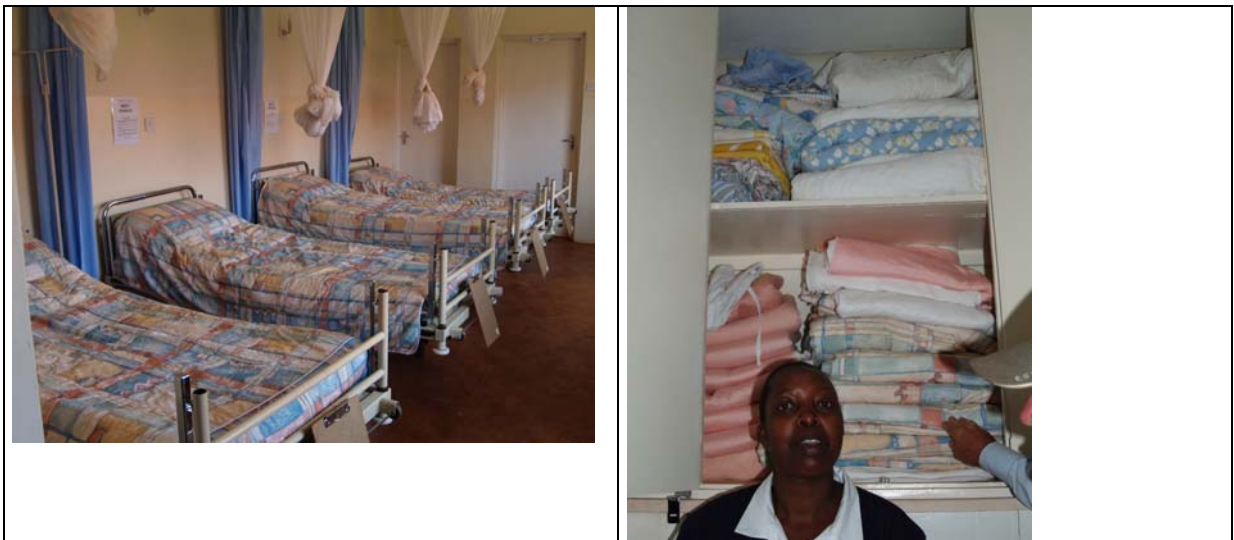
1 sept. 08

Vandaag rondgewandeld op de farm. Samen overal handjes geschud, kussen gegeven en we zijn vooral door oude bekenden heel hartelijk welkom geheten. Je houdt elkaar dan lekker even vast, dat voelt goed, blij enthousiaste en emotionele mensen.

De Andersen nursery (kleuterschool) staat er mooi bij. 3 klassen met 3 teachers totaal 180 kinderen. Allen zitten op goede stoelen en hebben tafeltjes, afkomstig van diverse scholen uit Tilburg. Een klas is nu in gebruik door een Secondary groep, die verhuist komende maand naar de nieuwe Highschool.

Ook hier zijn de muren beschilderd met het landschap en dieren en zien de klassen er vrolijk uit.

Het nieuwe ziekenhuis is clean en ademt een ordening en heerlijke rust uit. De 16 Rode Kruis bedden staan er prachtig bij, gedekt met de dekbedden van Marti de Brouwer. Overzichtelijk, voor ieder specialisme eigen ruimtes, veel opslagmogelijkheid. Een enorme verandering met het oude huis, de sfeer is echt anders, echt een ziekenhuis

Mooi gedekt en een volle linnenkast in het ziekenhuis, dank zij Lips Textielservice/Tilburg

De nieuwe Andersen Highschool is een plaatje, helemaal wit met nog glimmende daken. Onder de zon straalt de school, zoals ze hier zeggen "it marbles". Het is samen met het Ziekenhuis een showpiece. De aannemer is nog druk en de leraren en leerlingen zijn met allerlei werkzaamheden bezig om de school en omgeving op tijd klaar te hebben. We hebben nog een kleine 2 weken voor de officiële opening.

Ik zal proberen te schetsen wat we allemaal bouwden de laatste maanden. In een vierkant zijn de gebouwen neergezet

DE ANDERSEN HIGHSCHOOL

Frontaal het administratiegebouw met twee ruimtes voor de schoolmaster van de Highschool en de ambachtschool en rechts de staffroom. Daarin komen de tafels van het MBCollege uit Tilburg. Aan de rechterkant, een groot gebouw (28 x 6meter) bestaande uit de lokalen voor Form 1 A en B en Form 2 A en B. Er is plaats voor 40 leerlingen in iedere klas. Aan de linkerkant, een groot gebouw gelijk dat aan de rechterkant voor Form 3 A en B en Form 4 A en B, ook voor 40 leerlingen ieder. Totaal kunnen er 320 leerlingen de 4 jarige opleiding volgen.

Aan de achterzijde, tegenover het administratie gebouw een groot gebouw (30 bij 8 meter) met links de computerruimte, midden de bibliotheek en rechts het scheikunde lokaal. De opslag en preparatieruimtes voor het scheikundelokaal zijn achter de bibliotheek gebouwd.

Het toiletblok is rechtsachter en buiten het carré geplaatst.

Er komt op het middenterrein van de carré een vlaggenmast en een verzamelruimte met op de hoeken steeds een mooie boom. De paden lopen symmetrisch van en naar de gebouwen. In de linkerhoek van de carré is de ingang voor de leerlingen, daar komt een sheddak dat dient als fietsenstalling.

De tijdelijke keuken komt buiten het carré, links achter het terrein.

2 september

Een heuglijk bericht, mijn koffer is terecht. Hij wordt van Nairobi naar Kitale gevlogen en tegen het einde van de week kunnen we die op de airport ophalen. Alle "leed" is weer geleden.

Vandaag een planning gemaakt voor de komende dagen. Prioriteit is de Highschool, die moet klaar om op 12 september met veel vertoon open te gaan. Bea stuurt vandaag de uitnodigingen de deur uit.

Wij beginnen met de verhuizing van alle spullen die uit de container, die we vorig jaar verzonden, komen en tijdelijk zijn opgeslagen in de oude kleuterschool en deels nog in een andere container zitten.

Alles zit onder het stof en de rattenpis en -keutels, een hoop te doen dus. We besluiten om alles te poetsen zodat het ergste stof eraf is en dat is veel meer stof dan we ons in Nederland kunnen voorstellen.

De leerlingen van de Highschool worden ingezet. De meiden gaan poetsen en de jongens sjouwen. 70 jonge mensen aan de slag, proberen het te ordenen. Dat is een forse klus.

Ze egaliseren het terrein, leggen de paden aan met breukstenen van de bouw, maken gaten voor de palen en de bomen, zetten de grond om waar de plantjes moeten komen, maken de lokalen schoon, poetsen de tafels en zo sjouwen we met zijn allen wat af. De verschillende opslagen staat vol met spullen voor hun school en al die spullen gaan nu in de lokalen die nog niet in gebruik zijn. Alles gaat met een tractor waarachter een grote bak is gekoppeld naar de Highschool. Een afstand van 1500 meter. Daar wordt het in de verschillende ruimtes opgeslagen om later deze week te worden neergezet en echt schoongemaakt voor de opening en rondleiding.

Vervoer van schoolmeubels

Planten van bomen op schoolterrein

Alle tafels en stoelen, computertafels, tekentafels, naaimachines, gereedschappen, spullen voor scheikunde, boeken enz. worden met een platte wagen verhuisd. Echter niet nadat ze schoongemaakt zijn, die schoonmaak verzorgt Ank met de meiden. Tja, die rolverdeling zit er blijkbaar diep in in deze wereld.

Ik sjouw met de jongens alles naar de nieuwe school. Daar zetten we de tafels weer in elkaar, dat is les geven in de praktijk. 100 tafels, meer dan 100 onderstellen en bladen van tafels die nog in elkaar gezet worden, 20 computer- en tekentafels, veel, heel veel grotere tafels van verschillende maten met losse poten en frames, ook allemaal nog in elkaar te zetten. Met dank aan het MBCollege uit Tilburg.

Hoe organiseer je nu dat een aantal Keniaanse jongens die nog nooit een steeksleutel of schroevendraaier in de hand hebben gehad een tafel weer van poten voorzien. Een les in nadenken, plannen en werk verdelen. Het is een groot feest, ze zijn zo enthousiast en willen zo graag helpen. Leuk maar ook wel erg inspannend werk.

3 September

09.30 naar Chepchoina Primary school kennis gemaakt met Benson, de nieuwe headmaster.

De bouw bekeken. De voortgang is slecht. De aannemer is lang ziek geweest en daardoor ligt de bouw vrijwel stil. Hij heeft fouten gemaakt door steeds i.p.v. halfsteens te bouwen. Veel duurder dan begroot en zonder overleg. Het toezicht op zijn werk was beperkt door de bouw van de Highschool.

Het is lastig om de aannemer te vervangen, maar nu duidelijk is dat zijn herstel nog veel langer gaat duren heeft Bea dat besluit toch genomen. Ken, de aannemer die ook de school en het ziekenhuis heeft gebouwd wordt ingeschakeld. Hem wordt gevraagd een prijs op te geven voor het afmaken van de nursery (ruwbouw is klaar), de bouw van de administratie/opslag en de toiletten. Een aantal lokalen is opgeknapt, de vloeren zijn gerepareerd en het gebouw geschilderd, dat staat er netjes bij. De betonnen steun constructie voor de watertank is eveneens gereed en er is stromend water vanaf het dorp gelegd tot op het schoolplein. Emiel zal blij zijn dat er eindelijk water is op zijn school, hij trok het project "bij Poepen en Plassen hoort Water" van het Aloysius College uit Hilversum.

Het nieuwe kleuterlokaal in aanbouw

Zo zag het er 2 jaar geleden uit!

De overige aanpassingen van de laatste 2 jaar zijn. De 3 houten lokalen zijn vervangen door 3 nieuwe. Deze zijn veel beter dan de houten lokalen die uit stammen bestonden met alle geluidsoverlast van dien en veel tocht.

De 5 x 2 toiletblokken zijn gebouwd.

's Middags gaan we weer naar de Highschool om verder te gaan met de montage van de tafels. Ik krijg al het meubilair opnieuw in handen en probeer te bedenken hoe dat ook al weer in elkaar moet. Samen met de leraren zetten we de jongens in en die krijgen op deze manier les in hoe je meubilair in elkaar zet, hoe je gereedschap gebruikt en hoe je systematisch werkt. Echt leuk om te doen, een club jongelui die nieuwsgierig is en enthousiast meewerkt. We

missen nogal wat moeren/bouten en schroeven maar het lukt toch een aantal tafels te monteren, die gaan direct naar de lokalen waar ze thuishoren.

De frames van de lessenaars komen ook aan en we beginnen met het monteren van de bladen. Sleutel 6 is nodig om die kleine schroefjes die mijn broer Henk en ik in 2007 allemaal los hebben gemaakt, weer vast te draaien. De jongens zijn daar morgen en overmorgen en.....wel mee bezig.

Meubels, meubels en nog meer meubels

Nu nog opslag, straks gemeenschapsruimte.

Ook de naaimachines staan nu in een nieuw leslokaal, we gebruiken een van de lokalen als opslag van al de schoolspullen voor de in 2009 te bouwen Ambachtschool.

Ondertussen heeft een andere groep jongens gaten gegraven voor de omheining en voor de bomen die omheen de school komen. Dat is toch circa 350 meter met om de 3 resp. 5 meter een gat. Ook het terrein wordt geëgaliseerd en de paden aangelegd. Het komt er mooi uit te zien. Strak, omzoomd met planten en grasvelden. We worden iedere dag trotser.

Om 17.30 uur sluiten we de dag af, voldaan en moe.

4 september

09.00 naar de Highschool. Ank en ik gaan aan de 70 leerlingen vertellen wie we zijn en wat we zoal doen. Natuurlijk is er gelegenheid om vragen te stellen en met elkaar te discussiëren.

De klas zit klaar, Morris, de deputy teacher legt uit hoe de algemene taken zijn verdeeld, een klassenvertegenwoordiger wordt bijgestaan door enkele leerlingen. Verantwoordelijk voor de netheid in de klas, die regelt dus dat het bord schoon is, dat de klas is geveegd. Een ander is verantwoordelijk voor het lesmateriaal en de boeken en het inleveren van de schriften. Een derde voor de buitenboel, orde en netheid. Een democratisch geheel, opmerkingen kunnen via de klassenvertegenwoordiger worden aangekaart bij de leraar.

Ik kom terug op de manier waarop we nu bezig zijn met het schoonmaken en de verhuizing, geef feedback hoe ik dat ervaar. Wijs ze op organiseren en plannen, denk na !, gebruik je hersens voordat je ergens aan begint. Schep orde.

Ze zijn verbaasd dat ik niet blij was met de wijze waarop we gisteren aan de slag gingen.

Aan de hand van de vraag, Wat wil je worden, ga ik opnieuw in op planning en organiseren. Het is niet alleen belangrijk dat je iets wilt worden, maar bedenk en realiseer je dan ook welke weg je daarvoor af moet leggen. Het is een interessante ochtend voor ons allen.

Zij zijn de eerste lichting van de Andersen Highschool en zo trots als een aap.

Een belangrijk punt zijn de kosten van de scholing. Dit is een heel arm gebied en velen kunnen de kosten niet of slechts voor een deel betalen. Uitgelegd dat we een schoolfund opzetten waar een beroep op kan worden gedaan. Met Bea overleggen we nu hoe we dat goed vorm kunnen geven. De Mill Hill actie van komende maand zal maximaal 7200 euro opleveren waarmee het fonds al kan starten.

Na deze boeiende ochtend gaan we weer aan de slag met het meubilair en schoonmaken. Ank zet de meiden aan het werk om te poetsen.

15.00 uur Bea, Ank en ik gaan aan het onderwijzers team van Chepchoina toelichten wie we zijn en wat we zoal doen. De intensieve relatie met het Aloysius en het overlijden van Emiel komt aan de orde. Natuurlijk is er gelegenheid om vragen te stellen en met elkaar te discussiëren. Als ik vertel wat Emiel allemaal deed en over zijn overlijden valt er een stilte. Ze zijn aangedaan dat iemand zo ver weg zo veel voor hen deed.

overleg met bestuur Chepchoina basisschool

Het werd een boeiend en verhelderend gesprek waarin heel veel duidelijk is geworden over de noden van de school. Een inniger relatie met het Aloysius College is zeker wat ze willen. De vorm waarin is onderwerp van overleg.

5 september

Ank gaat de hele dag met Francis en zijn team de omgeving in om op HIV te testen en voorlichting te geven over Aids en gebruik van voorbehoedsmiddelen. Daarvoor hebben ze een TV met video en een generator om dat alles te laten werken. Verder enkele partytenten voor het afnemen van bloed en het doen van testen.

Tot 70 km buiten de Farm en tot in Uganda loopt dit voorlichtingsprogramma. Het is zo nodig om de enorme gevolgen die aids heeft te bestrijden. Dit programma is mogelijk door de hulp van de Farm en een Duitse ontwikkelingsorganisatie. Sinds kort heeft Bea de beschikking over medicijnen, nu kunnen we dus echt een verschil maken.

Het mobiele aids test centrum aan het werk.

Tot zover, een hele vruchtbare eerste week, wat een ervaringen en wat zijn we met zijn allen trots op het ziekenhuis en de school. We brengen hoop en dat laten de Kenianen je weten ook. Fijn om te mogen doen.

Ad

JAMBO NR. 2   HIV testen en de omgeving

Van 5 tot 7 september 2008

Deze Jambo mag ik, ons Anna dus, schrijven.

Weet niet precies waar Ad gebleven is, maar ik krijg het advies van Ad om vanaf afgelopen vrijdag te rapporteren, daar gaatie dan:

VRIJDAG 5 september:

Afgelopen vrijdag ben ik met 4 HIV-counselors op Mobil visit geweest, oftewel de “bush” in geweest om voorlichting te geven hoe ze kunnen voorkomen dat ze Hiv-geïnfecteerd raken. Ik was de receptioniste die dag en zat aan ’n tafeltje bij de deur van een grote hut (die als kerk gebruikt wordt) om de mensen, die zich wilden laten testen, in te schrijven. Ook konden ze voor 50 Keniaanse Shillings (5 eurocent) ’n muskietennet kopen.

Wat die voorlichting betreft over HIV, daarover laten ze ’n videofilm zien, wat de gevolgen kunnen zijn als het niet behandeld wordt, maar een van deze 4 mensen demonstreert tijdens zijn voorlichting bijv. ook hoe ze ’n condoom moeten gebruiken. Hiervoor heeft hij ’n houten piemel (’n grote zwarte natuurlijk) bij zich. Iedereen natuurlijk in ’n deuk en vooral de vrouwen helemaal verlegen.

Na het voorlichtingsverhaal kunnen ze zich gratis laten testen en binnen ’n kwartier weten ze de uitslag. We hebben die dag 150 mensen getest, waarvan er ongeveer 10 positief waren, wat

ze best veel vonden. Deze mensen werd gevraagd maandag naar Bea's ziekenhuis te komen voor verdere behandeling.

Toen we rond 5 uur klaar waren, kregen we van de chieff 'n echt keniaans maal aangeboden: schapenvlees in een soepje met groenten, sukumawiki (soort spinazie maar dan 'n beetje bitter), aardappels en natuurlijk rijst. Dit alles in een bord en met je vingers eten. Oké, weer 'n nieuwe ervaring. Moet zeggen dat ik dat eigenlijk lekkerder vind smaken dan met vork en mes. Uiteindelijk kregen we voor het resterende soepje toch nog 'n lepel.

Wat ik niet zo smakelijk vond is dat ze ontzettend smaken en dat, wanneer ze het vlees van 'n botje in hun mond hebben afgezabbeld (kan het even niet anders noemen) het op tafel spugen.

Wil me best aanpassen, maar daar heb ik toch maar niet aan mee gedaan.

Om 7 uur waren we moe, maar voldaan weer terug op de farm.

ZATERDAG, 6 september:

Met Bea naar de stad Kitale (gekkenhuis op zaterdag), om van alles te kopen voor de nieuwe highschool, zoals schoonmaakspullen, 100 plastic borden/bestek en bekers en nog 100 andere dingen. De leerlingen krijgen daar 2 x per dag eten: pap en 'n bonenmaaltijd.

Hebben nog in 'n keniaans restaurant gegeten (kip, gekruide rijst, groenten, cola) voor €5,= totaal (3 pers.). Dan kun je nog eens trakteren, hè.

Daarna op bezoek geweest bij vrienden van Bob en Bea. Erg leuk.

ZONDAG, 7 september:

Terwijl de Runners4Kenya tijdens de TTM in Tilburg hun enorme best deden (opbrengst meer dan 11.000 euro!) voor onze stichting en daarmee voor de kinderen hier in Kenia, was Ad op kantoor aan het werk met Bea en ik heb het weeshuisje, met 17 kindertjes tussen de 15 en 6 jaar, bezocht. Weer een nieuw project van Bea hier op de farm. Ze heeft, met financiële steun van Bob's zus, een oud gebouwtje opgeknapt en hier een heel gezellig thuis van gemaakt voor deze kinderen. In had o.a. Mens Erger Je Niet meegebracht en aan hen gegeven. Heb het met ze gespeeld en ze vonden het erg leuk (vooral iemand eraf gooien).

een deel van de 100 Runners4Kenya tijdens de Tilburg Ten Miles van 2008-10-04

s'Middags zijn Bea en ik, ieder met 'n jeep vol weeskinderen in de achterbak en hun verzorgster naar de markt geweest in Chepchoina (4 km verderop). Enkele hadden schoenen nodig, de meisjes hadden onderbroekjes nodig en 'n nieuwe onderrok. Ook hebben we nog sweatshirts voor ze gekocht en met z'n allen 'n soda (iets fris) gedronken.

Wat hebben die kids genoten van deze verwenmiddag, incl. Bea en ik. Wel wordt er van alle kanten "mzungu" (blanke) naar me geroepen en werd ik omringd door ik weet niet hoeveel kinderen, maar ook dat went.

s'Avonds op tijd naar bed, zo rond 20.00u. 21.00u is hier al laat, maar we zijn dan ook bekaft. Ank

Het weer en de omgeving.

Wij verblijven in West Kenia, 40 km noordwestelijk van de stad Kitale. Dit is de rand van de rift valley en van meest interessante geologische gebieden ter wereld. Leaky vond hier de resten van Lucy, de oudste mens ter wereld.

De Mount Elgon beheerst dit gebied. Met zijn hoogte van meer dan 4000 meter torent deze dode vulkaan boven de vlaktes uit. De Farm ligt op 2000 meter hoogte op de helling ervan en wordt doorsneden door een rivier. Die rivier (10 meter breed max.) wordt gevoed door de regen die in de krater van de vulkaan valt. Vrijwel iedere avond is het een vuurwerk van jewelste boven die vulkaan. Bliksemflitsen en enorme lichtexplosies zijn dan zichtbaar, je hoort geen gedonder, je ziet in de steeds donker wordende hemel alleen maar lichtflitsen. We worden er stil van, je voelt je zo nietig.

De avond valt over Mount Elgon

wat een kleurenpracht

Rondom de top is het Mount Elgon National Park en dat gaat op circa 2500 meter over in een enorm landbouwgebied. Dit is de maïsschuur van Kenia. Allemaal kleine boertjes die een stukje grond hebben en maïs verbouwen. Je ziet vrijwel niets anders.

Enkele grotere farms zoals deze van Bod en Bea, 350 hectare en het enorme areaal van de Kenian Seed Company hier 10 km vandaan zijn uitzonderingen.

Op de achtergrond hoor ik de waterval, uit het meertje pompt Bob het water voor de farm en de bewoners. Hier staan hutten, de van TV zo bekende ronde hutten. Diameter circa 5 meter, opgebouwd van takken, horizontaal en verticaal vervlochten. Dichtgesmeerd met aarde en mest. Bovenop een rieten dak. Buiten de WC, een door riet afgezet stukje grond van 1 bij 1 meter met een gat in de grond. Een stukje grond voor maïs en wat groenten voor eigen gebruik.

De natuur is, nu het lente is, overweldigend. Struiken en planten komen in bloei en we zien de meest mooie en uitbundig gekleurde bloemen. Bij een temperatuur van overdag circa 25 graden komt dat alles tot bloei. Dagelijks is er wel een verfrissend buitje. Wil je mooie vogels zien, zowel in bouw als in kleur dan is dit het paradijs voor de vogelwatchers. Af en aan vliegen de meest mooie schepsels op deze aarde. Ga maar, na gedane arbeid in je tuin zitten en alleen maar genieten.

Ad

JAMBO 3   voorbereiding voor de feestelijke opening van de school van maandag 8 t/m donderdag 11 sept.

Mag ik toch weer 'n Jambo schrijven van onzen Addy. Waar waren we gebleven. Oh ja bij MAANDAG 8 SEPTEMBER:

Eigenlijk kan ik wel meteen een verslagje schrijven over maandag 8 t/m donderdag 11 sept. Deze dagen hebben we keihard gewerkt, ik kan niet anders zeggen. Er moest ook nog zoveel gebeuren voor de school fatsoenlijk geopend kon worden op vrijdag 12 sept. De tuin lag b.v. vol afvalstenen van de bouw. Deze werden allemaal naar de paden geharkt (de harken en nog veel meer tuingereedschap hadden we vorig jaar van het Midden Brabant College in Tilburg gekregen) en met grote hamers tot gruis geslagen. Wat hebben deze leerlingen hard gewerkt zeg. Ad was de big chieft en wist de jongelui constant te motiveren. Ik kocht ze meestal om met 'n koekje of 'n kauwgombal. Dat werkte ook prima en wat zijn ze hier nog blij met zo iets kleins (en dat voor jongens en meisjes van 13 tot 19!!!). Ook hield een van de leraren een peptalk, s' morgens voor we begonnen.

Terwijl Ad rond en in de school druk bezig was, reed ik rond voornamelijk met de jeep (voor de kenners: 'n Toyota Land Cruiser). Ik was de driver en moest o.a. in Chepchoina (5 km verderop) bij een bomenkwekerij 400 jonge cipressen en 900 jaccaranda's gaan halen. Deze moesten allemaal nog uit de grond gehakt worden, dus nam ik steeds 6 van die sterke jonge keniantjes mee van 'n jaar of 16/18 (maar wel achter in de bak natuurlijk). Die kwekerij lag tussen enkele hutjes in de middle of nowhere. Ik dus met die jeep door de maïsvelden (overal staat momenteel mais) over steeds smaller wordende paadjes, geweldig (dacht dat ik hier nooit meer uit zou komen).

Jonge aanplant op weg naar de school

de jonge aanplant van bomen op Menofa

Terwijl de jongens de bomen uit de grond haalden en ze in de achterbak legden, heb ik de kleinste kinderen van dit dorp 'n knuffeltje gegeven. Mevrouw van Oudheusden, de eigenaresse van het sigarettenwinkeltje op het Piusplein had voor deze kids 100 knuffeltjes gemaakt. Ik mocht dus pronken met andermans veren. Heb hele leuke foto's voor haar gemaakt.

Ook moest ik voor de studenten van de Highschool elke dag met de auto rond half 11 de emmers met pap halen en rond half 1 de lunch. Daar de keuken van de nieuwe school nog niet klaar was, moest ik het eten voor de studenten bij de primary school gaan halen. Dat is ongeveer 1,5 km rijden, maar deze weg is zo slecht dat je er bijna 'n kwartier over doet.

M.n. donderdags zagen we resultaat, door een aantal praktijklokalen schoon te maken en in te richten. De 2 klassen waar de meest gangbare lessen, zoals engels, aardrijkskunde, rekenen e.d. wordt gegeven, waren al ingericht met tafeltjes, stoeltjes, schoolbord (afkomstig van dezelfde MBCollege in Tilburg).

Nu waren het scheikunde lokaal, de bibliotheek en de eetzaal aan de beurt. Erg leuk om te doen. Ook hebben ze nu 'n tv/dvd-lokaal. Onze stichting heeft de school nml. 'n Tv, 'n dvd en de nodige toebehoren (zoals solarpanel en schotel) cadeau gegaan. Maar eerst moet het gehele schoolterrein nog omheind worden (wordt ook aan gewerkt), want anders wordt s' nachts alles weggehaald.

Kortom, van 07.30u tot 18.00u druk bezig geweest met zo'n man/vrouw of 100. Bekaf maar zeer voldaan.

VRIJDAG, 12 SEPTEMBER

Voor Ad en ik naar de nieuwe school gaan, rijden we hier op de farm eerst nog even langs de gradinghall. Hier worden alle rozen klaar gemaakt voor transport naar de veiling in Aalsmeer. De rozen die ook maar enigszins "open" zijn, worden normaal gesproken vernietigd. Vandaag hadden ze 28 stampvolle emmers met deze rozen voor ons bewaard om de school mee te versieren. Zag er schitterend uit.

aandacht voor de speeches tijdens de officiële opening van de Highschool op 12 september 2008

Bij de school stond een heeeeele grote partytent met 100 stoelen voor de gasten. Deze heb ik, met enkele leerlingen, versierd met 200 ballonnen van Wilde Ganzen. Zag er ook weer erg fleurig uit.

De catering was ook druk bezig, want alle leerlingen, hun ouders, leerkrachten en nog zo'n 60 genodigden kregen na de opening een warme maaltijd aangeboden (door Bea en Bob dus). De gasten werden om 10u verwacht, het feest zou om half 11 beginnen. Toen was er nog niemand. Kortom, rond 12 u zijn we begonnen, ook al was toen nog niet iedereen aanwezig.

Het was ontzettend leuk. De leerlingen van de Andersen Highschool, zoals de nieuwe school heet, hebben enkele typisch Keniaanse liederen en dansen opgevoerd en een indrukwekkend gedicht over hoe belangrijk education voor ze is. Ook een aantal kinderen van de Andersen Primary School hebben 'n lied en prachtig gedicht voorgedragen.

Natuurlijk waren er ook de nodige sprekers: Bea, Bob en Ad als de sponsors, de bisschop, 'n (onsympathieke en arrogante) minister en nog 'n hoge piet en ook de hoofden van buurtscholen. Er werden ook nog 4 boompjes (Olea Africana's) geplant (o.a. 1 van de Stichting Elimu, die ik mocht planten) en de minister heeft het lintje doorgeknipt. Om half 3 reden we, met dit hoge gezelschap naar het huis van Bob en Bea, voor een lunchbuffet op hun veranda.

Al met al, we hebben dus een geweldige dag gehad.

Ank

De voorzitter van Elimu plant een Bombax

De minister heeft het lintje doorgeknipt.

Jambo 4   De Dokter en de Generaal.

13 en 14 september 2008

Zaterdag 13 september 2008

Opstaan met lichte hoofdpijn, rustig aan wakker worden, het is nogal druk en spannend geweest de afgelopen dagen. Om 11.30 vertrekken we naar Susan Nagele, dokter van het ziekenhuis in Kiminini, circa 65 km van hier. Ank heeft daar een echo opleiding verzorgt en gaat dan in maart 2009 weer doen. We blijven bij haar overnachten en gaan op zondag door

naar Francis de medisch analist van Bea die in Kitale woont. Op zondagavond zijn we weer terug op de farm.

Susan woont op de Farm (veebedrijf met melkkoeien) van de zoon van Helen Major. Zij overleed afgelopen jaar en we maakten enkele jaren terug kennis met haar. Een schattig huisje midden op de boerderij tussen prachtige hagen en mooie bloeiende bomen, en weer wat een prachtige vogels.

Eerst haar ziekenhuis bekeken, een warm welkom met het personeel, een soda gedronken en wat gepraat. Er is ook in Kiminini veel ellende geweest begin dit jaar, het ziekenhuis heeft veel gewonden behandeld. Susan vertelt enkele schrijnende gevallen. Onderhuids is de rust nog lang niet teruggekeerd. Dat gaat wel een generatie duren.

De zalen zien er keurig maar wel heel donker uit, waarom niet alles in een lichte kleur geverfd, dat maakt het leven zoveel zonniger. Er zit een hoop verf (schenking van Sigma Coatings) in de container die binnenkort gaat, die kan ze hier goed gebruiken.

Met veel warmte en liefde zijn we ontvangen. Wat een rust en vredigheid om hier te mogen verblijven, Vivaldi en Mozart op de achtergrond, een kopje Thee/Koffie en praten over haar en onze belevenissen en hoe we in de wereld staan.

een kleurrijke leeromgeving

's Morgens zie ik een Kingfisher in de boom op 20 meter en even later een Turacos daar tussendoor vliegen de meest kleurrijke sunbirds. De liefhebber moet/kan via Google zien wat voor moois dat allemaal is.

Susan geniet van de heerlijke stroopwafels en speculaas die Ank voor haar op Schiphol kocht. Op zondag zijn beiden naar de kerk. Ik doe de afwas en lees Orhan Pamuk, De heer Cevdet en zonen. Rust, zon, gekwetter van vogels, een tractor die hout brengt en achter de geschoren haag lopen tientallen koeien. De apen waar Susan soms last van heeft laten zich helaas niet zien.

Tegen 11.30 uur zijn de dames terug. Ze hebben ook aan mij gedacht in hun liederen en gebeden. Da's nooit weg, voor het geval ik dat ook nodig mocht hebben.

Om 13.00 uur zijn we terug in Kitale, eigenlijk is dit bezoek veel te snel voorbij. Dank Susan, heel veel dank voor je warme gastvrijheid. Zij gaat zoals iedere zondag naar de lunchroom met vrienden en wij worden daar opgewacht door onze taxidriver Francis. We kennen hem nog van enige jaren terug.

Francis de analist woont iets buiten Kitale in een gebied dat nieuw wordt ontwikkeld. Ook Jenepheher, de oude headmaster van de Andersen Primary woont daar. Francis gaat een mooi huis bouwen en heeft nu een stuk van 25 bij 75 meter gekocht en een tijdelijk woning gebouwd. Naast 3 koeien en enkele kippen staan er alle fruitbomen die in Kenia voorkomen en veel gras en groenvoer voor zijn vee.

Heel apart, het eten is klaargemaakt en we zitten gezellig keuvelend over ditjes en datjes in zijn huisje. Aardige en heel sociale man. Doet veel voor de gemeenschap, steunt allerlei kinderen met hun studie en is trouw lid van de kerk. Het weeshuis op de farm met 17 wezen, is zijn verantwoording, hij is de pappa.

General Matei (gepensioneerd generaal van de Keniaanse luchtmacht) die ook op de opening van de Highschool was had ons uitgenodigd om zijn school te komen bekijken. Die blijkt vlakbij te zijn en de kinderen van Francis zitten op die school. We besluiten erheen te wandelen. De generaal gebeld, zijn vrouw zegt dat hij een meeting op de club heeft. Jammer, echter na 5 min. belt de generaal zelf, dat hij eraan komt en ons graag de school wil laten zien. Dat is toch echt heel bijzonder.

De generaal heeft zelf gevlogen en is nu gepensioneerd. Hij is het tegendeel van de Minister. Een bijzonder sociaal en vriendelijk man die zijn leven nu geheel in het teken van de scholing heeft gesteld, samen met zijn vrouw. Zij zijn, op eigen land in 2001 begonnen met een Kindergarten, maar als snel bestond behoefte aan meer, veel meer. In 7 jaar is de school uitgegroeid tot een uitstekende Primary School die eerste staat in het District wat betreft schoolresultaten.

900 kinderen krijgen les, twee stromen vanaf 3 tot 14 jaar. Voor 100 jongens en 100 meisjes van de hoogste 3 klassen is een dormitorium gebouwd. Die verblijven dus intern. Dat is om de schoolresultaten te optimaliseren. Indien ze dagelijks naar huis zouden gaan dan komt er weinig van studeren omdat ze thuis voor allerlei werk worden ingezet. Ze worden afgeleid en als je iets van je kinderen wilt maken, geef ze dan een goede schoolopvoeding mee.

Hij heeft ook vervoer voor school georganiseerd. Totaal 7 bussen, 2 halen/brengen kinderen uit de directe omgeving de andere 5 rijden vaste routes tot 40 km verder. Kinderen verzamelen zich daar bij een halte waar de chauffeur hen ophaalt en terugbrengt. De chauffeur blijft er overnachten. Een goed werkend, maar kostbaar systeem.

De school ademt een goed georganiseerde en warme sfeer uit. De gebouwen staan dicht opeen overall staan planten, bomen en hagen. De muren zijn in de nursery beschilderd met cijfers en letters, dieren en planten. De paden zijn allemaal verhard met beton, het is proper en schoon. Voor de nursery is een etensuitgifte in een apart verzamelgebouw, dat is ook gebouwd voor de primary. Een soort cafetaria systeem, je gaat van de klas eerst naar de WC, dan je handen wassen, neemt je bord, loopt langs de etensuitgifte en gaat zitten. Dan samen bidden en eten.

Discipline is hier hoog, de generaal komt uit het leger en dat kun je goed merken. Orde en regelmaat staan hier hoog in het vaandel.

Hij laat ons de gemeenschapsruimtes zien, het dormitorium, de klassen en zijn trots een goed uitgeruste bibliotheek en studiezaal. 56 plaatsen met een stoel en een ruimte, afgescheiden door houten schotten waar je kunt lezen/studeren. De bibliotheek kent een gecomputeerd uitgifte systeem waar ook de omgeving gebruik van kan maken. Er staan nu 10.000 boeken, romans maar ook studieboeken, hij heeft ruimte voor 40.000. Dus als je lees of studieboeken(engels) hebt, zegt hij, ik wil ze graag hebben.

Een computerruimte met slechts 5 computers, hij wil er meer, dus als je weet hoe ik eraan kan komen dan wil ik dat graag weten, zegt ie. Ik weet dat wel en zal hem via Bea informeren.

Een groot voetbalveld tussen de gebouwen wordt intensief gebruikt, het is vlak en bestaat uit zand. Daarachter een grasveld, omzoomd met heel veel bomen en planten. Dat is de huldigingplaats (Graduation Field). Eenmaal per jaar vind daar de huldiging van alle leerlingen plaats die zijn geslaagd of overgegaan. Dat doet hij compleet met speciale symbolen en kleding, een belangrijk gebeuren dat de kinderen voor het voetlicht haalt en ze beloont voor het vele studiewerk.

De administratie is gecomputeerd, ja hij heeft wel stroom. Wij nog niet!

Het dormitorium is een langwerpige gebouw, een gang in het midden en daarlangs gemetselde muren tot circa 2 meter hoog die een steeds aparte kamertjes vormen, zonder deur, groot genoeg voor 2 aan 2 stapelbedden met middenin kastjes voor privé-spullen. Aan een kant van het gebouw slaapt de verzorger, een leraar die hier woont en werkt en op de kinders let. Een hele verantwoordelijkheid.

De douches krijgen warm water van een stelsel van buizen dat de generaal rondom de kookpotten heeft laten maken. Al vroeg in de ochtend begint de keuken eten klaar te maken en de warmte van het vuur wordt zo heel effectief gebruikt.

Al het water van de daken komt tezamen in een grote betonnen opvang, circa 40.000 liter. Dat water wordt overal voor gebruikt. Ook zeer effectief.

Bij de ingang is een kapper, een kleine winkel voor school- en lesmaterialen en de zo noodzakelijke bewaking woont op de site.

Hij bouwt nu een kliniek, (uitgebreide eerste hulp) op het terrein, bestemd voor de leerlingen maar ook de omgeving kan daar terecht. Een wachtkamer, met zuster en arts, een apotheek en enkele ruimtes voor jongens en apart meisjes waar max. 4 bedden staan. Bedoeld voor tijdelijke bewaking en toezicht door een zuster of arts na toediening van medicatie of anderszins. Een aparte ruimte voor kleine medische ingrepen voltooit dit mooie gebouw. Dit is de afronding van het complex. Groter wordt het niet, wel gaat hij meer aandacht geven aan detaillering en afwerking.

Aan de overzijde van de weg bezit hij nog een winkel en benzinstation. Heeft circa 100 mensen in dienst.

Wat een bijzondere man, hij heeft evenals zijn vrouw een eigen kantoor op de school en is dagelijks met zijn school bezig. De kinderen kennen hem en groeten correct en formeel. Er heerst geen angst maar er is een verlichte sfeer. Heel bijzonder wat deze familie hier heeft opgebouwd.

Bij het weggaan zegt hij, ik kan alles gebruiken dus als je iets weggooit, denk dan aan mij. Dat beloof ik.

De schoolfees bedragen; (100 ksh gaan in 1 €)	
Eenmalig voor vervoer	3.000 ksh
Per jaar incl. schoolboeken, eten, uniform	16.000 voor primary 15.000 voor nursery
bij verblijf in het dormitorium, per jaar	30.000

Volgens Francis is dit in vergelijking met overheidsscholen goedkoop.

Francis brengt ons naar de Farm. Om 18.30 uur zijn we thuis. Moe maar erg voldaan.
Ad

JAMBO 5 Barbecue en Ank loopt vast met de 4 wheel-drive

Van 18 tot 20 september 2008

Hoi lieve Evelyne en Matthijs, Sander en Cindy, Mathijs en Dorien en alle andere Jambo-liefhebbers,

21.00uur, eigenlijk bedtijd hier. Toch nog maar even deze jambo schrijven.

Jaja, deze opa en oma duiken er op tijd in (is voor Bob en Bea normaal). Zal door het weer komen. De meeste tijd is het hier behoorlijk warm met soms fikse buien, we lopen weer flink te sjouwen en dus te transpireren en niet te vergeten, we zitten hier op 2000 mtr. hoogte, op de helling van Mount Elgon.

s'Nachts hoor je hier allerlei geluiden; krekels, kikker(s), allerlei vogelgeluiden en soms 'n gewerschot (Bob probeerde 'n wilde kat te schieten die hun poes had aangevallen).

Slapen met de ramen open. Ik zit dan ook onder de muskietenbulten (hoewel, het is een mix van vlooiënbeten (poezen) en muggenbulten, aldus Dr.Bea), ook al slapen we onder een net. Worden allebei ook nogal vaak wakker s'nachts. Word soms gek van de jeuk. Zal wel weer over gaan, net als m'n koortslip (krijg je van negerzoenen, haha).

Vandaag hebben Ad en ik een wel héééél arme basisschool bezocht hier in de buurt. Via een van onze projecten hoorden we dat ze daar ècht helemaal niets hebben. De houten bankjes die ze hadden zijn bijna allemaal gestolen door de Pokot, 'n nogal felle stam hier en gebruikt om vuur mee te maken. Eerst hadden ze de (stalen) ramen en deuren gesloopt. Nu zitten de circa 400 leerlingen op de grond of op 'n steen. Er hangt een oud, gammel schoolbordje tegen te muur en that's it.

We hebben hier foto's en video van gemaakt en mogelijk wordt dit een van de nieuwe projecten van onze stichting (komt op de agenda van de e.v. bestuursvergadering).

Inmiddels hebben we een gesprek gehad met het hoofd van de school en de chieft van het dorp en uiteraard met Bea. Ze zullen daar eerst iets aan de veiligheid moeten doen, want anders gebeurt er weer hetzelfde.

Bea opperde om ook wat voor de Pokot te doen, in de hoop dat ze dan die arme school in Maliki met rust laten. Allemaal nogal gecompliceerd dus.

Een steen als stoel, zo zit je de hele dag op school en dit zijn de schoolbanken in Maliki, primary school.

Dinsdagavond hadden we hier in “ons” huis een barbecue. Bob had alle afdelingshoofden van de farm, de school en het ziekenhuis uitgenodigd om hier geroosterde geit te komen eten. s’ Middags had hij dat beest laten slachten. Bob heeft circa 100 geiten lopen en de mannetjes slacht hij voor vlees, de vrouwtjes mogen produceren.

Op de veranda stonden lange tafels en Nancy (onze kok) en Philip (de kok van Bob en Bea) hadden het eten verzorgd: rijst, ugali (maispap), groenten, een stew van geitenvlees (mmmm!) en veel vers fruit, cake en ijs na.

Bob heeft dit als een soort teambuildings-gebeuren geregeld. Er waren ongeveer 30 mensen en het was de eerste keer dat hij dit deed. Hij wil dit voortaan elke 2 maanden gaan doen. Ze doen dan ook allemaal erg hun best en Bob is op dit moment heel tevreden met hoe het gaat, zeker na wat er het afgelopen driekwart jaar gebeurd is.

Het is hier begin van dit jaar toch wel heel spannend geweest. Bob en zijn Nederlandse compagnon Hans hebben letterlijk samen met de mensen, die niet in hun hut durfden te

blijven, in de grote inpakhal geslapen. Ze brachten allemaal hun matrasje mee en Bob zorgde ervoor dat er niet naar de radio werd geluisterd, maar hij draaide daar gezellige muziek. Natuurlijk had hij wel zijn geweer bij zich. Toestanden hoor!!

Bea heeft hier niets van geweten. Bob had haar met de kinderen in zijn vliegtuigje naar Kampala (Uganda) gebracht.

Door die spannende periode is er wel een nog hechtere band ontstaan tussen de mensen, aldus Hans, die de afgelopen week enkele dagen hier in huis was.

Afgelopen week kwam ik op Bea's primary school en toen zat daar een manneke van zo'n jaar of 3-4 heel zielig te huilen op een steen (wrs. ziek). Hij had ontzettend vuile en kapotte kleren aan en was op blote voetjes. Nu had ik, vlak voor ons vertrek via ons Hanneke van Lonneke wat kleertjes gekregen van Niels (zelfde leeftijd), die eigenlijk bedoelt waren om te verkopen in Tante Pollewop (Evelyne's project voor Kenia, voor wie dit nog niet wist). Deze kleertjes heb ik mee naar Kenia genomen, tezamen met een tas vol andere kinderkleertjes). Ik ben naar huis gegaan, heb die kleren gehaald en we (de meester en ik) hebben hem meteen omgekleed. Hij werd er niet vrolijker van, maar hij zag er 'n stuk beter uit. Zijn oma (bij wie hij woont) zal er wel niets van snappen. In een plastic tasje hebben we 'm nog 'n extra setje meegegeven). Ook had ik nog 'n paar sportschoentjes in ongeveer zijn maat. Waren wel meisjesschoenen, maar daar kijken ze hier niet naar.

Inmiddels zijn bijna alle kleertjes hier goed terecht gekomen. Morgen ga ik nog 'n laatste gezin bezoeken. Daar kunnen ze ook wel het een en ander gebruiken.

Gisteren ben ik, na schooltijd, bij Geoffrey, een van de 2 special needs onderwijzers, op huisbezoek (lees: hutbezoek) geweest. Wat een avontuur. Hij woont nogal in de bush (weet je het nog Thijs?!) en de weg ernaar toe was bar slecht. 'n Vrijwel onbegaanbaar pad tussen de maïsvelden door. De nacht ervoor had het zo'n beetje de hele nacht geregend. Zelfs met de 4-wheeldrive had ik de grootste moeite. Er was ook geen mogelijkheid om te keren en moest dus wel doorrijden. Hebben zijn hut bereikt en 't was heel gezellig.

Maar toen de weg terug: ik ben met die stoere jeep gestrand in de modder. Daar stond ik dan. Gelukkig was Mozes, de collega van Geoffrey mee terug gereden en kwamen er toevallig 2 mannen aan. Na 'n hoop gedoe ben ik er toch uitgekomen en was ik nèt voor donker thuis.

Om 19.00u is het hier donker. Bea zat hier lekker te keuvelen met Ad. Ik heb maar niets gezegd en 'n colaatje voor me ingeschonken.

Hier op de farm schijnen op 'n bepaalde plek colobus-ape te zitten. Bea had uitgelegd waar dat was en Ad en ik zijn tussen de middag naar die plek gereden.

Het was een prachtig plek om te picknicken, aan de rivier, watervalletje, eucalyptusbomen maar geen aap te zien. Nu schijnen ze nogal verlegen te zijn en de kans dat je ze ziet is het grootst als je aan het begin of het eind van dag gaat kijken. Dat zal er wel niet meer van komen.

Hopelijk zien we volgende week nog wat Afrikaanse dieren. Maandag vliegen we, vanaf Nairobi, naar de kust (naar Malindi). Bob heeft voor ons een hotel aan de zee (het water komt er tot tegen de veranda van het hotel) geboekt, waar zij zelf ook wel eens verblijven. Het schijnt dat je daar heel mooi kunt snorkelen. Ook is er een National Park waar je 'n safaridrive kunt maken, dus wie weet wat we daar allemaal zien. Volgens Bea leven hier dezelfde beesten als in de Mara (hééééé groot Nat.Park in Zuid-Kenia). Ben benieuwd.

Vrijdag (morgen dus), gaan Ad en ik afscheid nemen van de 60 studenten van de Andersen Highschool. We hebben zo super gezellig en goed 2 weken met hen gewerkt, dat we ze 'n klein cadeautje gaan brengen. In de container zaten nml. ik weet niet hoeveel pennenzakjes, in vrolijke primaire kleurtjes (met inhoud) en met 'n logo van de (nederl.) politie van ??? erop (Marije, wrs. weet jij wel waar ze vandaan komen). Deze gaan we hen morgen allemaal een geven. Ik weet zeker dat ze dat geweldig vinden.

Lieve allemaal, inmiddels is het 22.35u. Onzen Addy is allang op 1 oor en ik ga hem nu achterna. Ik hoop dat we jullie niet overvoeren met onze verhalen en anders delete je ze maar. Knuffel van ons Anna uit Kenia XXXXXXXX

JAMBO NR: 6   eind goed al goed

Van 22 tot 26 september 2008

De laatste dagen op de farm waren nog behoorlijk hectisch. We hebben o.a. de studenten, die door enkele lieve Tilburgers, via onze stichting worden gesponsord met hun studie (Paul voor advocaat, Ruben voor priester en Solomon voor dokter), gesproken over de voortgang van hun studie. Zullen aan de betr. sponsors binnenkort verslag uitbrengen. Hebben ook 'n videofilmje van Paul en Ruben gemaakt voor Hans Fillet en Dhr.& Mevr. Kuypers.

Ook heb ik nog wat bezoekjes afgelegd bij enkele vrienden. Wat word je dan toch hartelijk ontvangen. Ze hebben niets, maar hebben er wel voor gezorgd dat ze 'n flesje Fanta voor je in huis (lees "hut") hebben gehaald en 'n paar droge Marie-koekjes of zelfgebrande pinda's (die heerlijk smaken).

De voorzitter speelt "Mens erger je niet" met de weeskinderen.

Ook ben ik nog 'n keer in het door Bea opgezette weeshuisje geweest. Hier wonen 17, meest aids, weeskinderen. Ik heb ze 'n paar weken geleden 'n MensErgerJeNiet spel gegeven en het toen ook met ze gespeeld, wat ze erg leuk vonden. Ik wilde zeker weten of ze de spelregels goed begrepen hadden en ben afgelopen zaterdag nog 'n keer met ze het spel gaan doen. En of ze het goed begrepen hadden. Ze spelen het bijna elke avond, zei Betty, hun verzorgster. Ik heb de kids beloofd dat ik in maart, als ik weer naar Bea ga, weer 'n nieuw spel voor ze mee

zal brengen. Ik kreeg hiervoor op voorhand 'n hartelijk applaus. Nog wat snoepjes achter gelaten en toen ook hier gedag gezegd.

Zondagmiddag naar Nairobi gevlogen, waar we s' avonds met Bob nog naar een Italiaans Restaurant zijn geweest. Bob moest toevallig ook in Nairobi zijn. Heerlijk gegeten, heerlijk wijntje erbij en goeie praat, kortom, 'n heel gezellige afsluiter na 3 weken hard te hebben gewerkt, mag ik wel zeggen.

Maandag 22 september:

Om 10.30u binnen 'n uur met het vliegtuig naar de kust verhuisd. Op advies van Bob en Bea naar Watamu gegaan, waar we nu dan ook in een heerlijk hotel aan het strand zitten (voor wie zin heeft om te Googleën: Hotel Ocean Sports in Watamu). Toerisme heeft hier 'n behoorlijke opdonder gekregen begin van het jaar, met al die onlusten. Dat is dus ook te merken. Van de 40 huisjes zijn er slechts 8 bezet. Er loopt hier meer personeel rond dan dat er gasten zijn, heel sneu. Ze doen dan ook ècht heel erg hun best om het de gasten naar hun zin te maken.

Hier voor het hotel vertrekken elke dag wel enkele vissersbootjes. Eind van de middag komen ze terug met 'n behoorlijke vangst, vooral tonijn wordt aan de haak geslaan, maar ook 'n soort baracuda's. Ze vangst wordt aan het strand gewogen en verspreid zich onder belangstellenden, zoals hotels. 'Avonds ligt die dus op ons bordje, kan het verser? Heerlijk.

We zijn nu 2 dagen hier. Morgen gaan we nog met 'n chauffeur naar Mombasa. Dat is ong. 100 km rijden over 'n geasfalteerde weg. Verwacht hier dan ook geen problemen. Hij gaat ons de highlights laten zien, zijn benieuwd. Zal dadelijk zelf ook nog even gaan Googleën over Mombassa.

Overmorgen, vrijdag dus, vliegen we weer terug naar Nairobi om zaterdagmorgen vroeg weer in te checken voor onze laatste vliegreis, naar Schiphol, waar we hopelijk ons kroost, met de kleintjes, weer in onze armen kunnen sluiten. Naar dat moment kijken we allebei erg uit, want dan is het wel weer goed geweest (voorlopig).

Ik mag volgend jaar maart weer voor 'n paar weken naar Bea. Dan gaan Joan en Ruby, 2 echografistes van Baby View, met me mee. Ruby gaat dan in 'n ziekenhuis in Kiminini werken (ong. 1 uur van Bea vandaan) en Joan gaat met mij in Bea's zkh werken. We gaan dan enkele mensen trainen om zwangerschapsecho's te maken en ook echo's van de buikorganen. Deze keer hoeft ik dus niet zo lang te wachten voor ik weer mag.

Nou lieve mensen allemaal, het is hier nu 21.30u (bij jullie 20.30u). Voor ons is het best laat en morgen staat de taxi om 8.30u op ons te wachten voor ons laatste uitstapje.

Ank en Ad Waijers

www.elimumountelgon.nl

september 2008